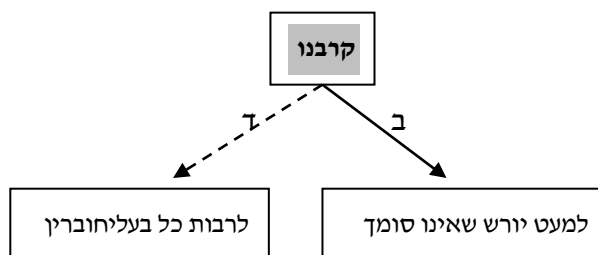

סימן א. בדין יורש ממיר וסומך, בע"א – בע"ב

- א. הכל ממירין לאתויי מאי? לאתויי יורש, ודלא כרבי יהודה; דתניא: יורש סומך, יורש מימר; ר' יהודה אומר: יורש אינו סומך, יורש אינו מימר.
- ב. מאי טעמא דרבי יהודה? +ויקרא א' ג' + קרבנו – ולא קרבן אביו, ויליף תחלת הקדש מסוף הקדש, מה סוף הקדש יורש אינו סומך, אף תחלת הקדש יורש אינו מימר.
- ג. ורבנן? +ויקרא כז + המר ימיר – לרבות את היורש, וילפינן סוף הקדש מתחלת הקדש, מה תחלת הקדש יורש מימר, אף סוף הקדש יורש סומך.
- ד. ורבנן האי קרבנו מאי עבדי ליה? מיבעי ליה: קרבנו – ולא קרבן עובד כוכבים, קרבנו – ולא קרבן חבירו, קרבנו – לרבות כל בעלי חוברין לסמיכה.
- ה. ורבי יהודה? לרבות כל בעלי חוברין לסמיכה לית ליה, ואי נמי אית ליה, עובד כוכבים וחבירו מחד קרא נפקי, אייתרי להו תרי, חד קרבנו – ולא קרבן אביו, ואידך לרבות כל בעלי חוברין לסמיכה.
- ז. ורבי יהודה האי +ויקרא כז + המר ימיר מאי עביד ליה? מיבעי ליה לרבות את האשה; דתניא: לפי שכל הענין אינו מדבר אלא בלשון זכר, מה סופינו לרבות את האשה? ת"ל: ואם המר ימיר.
- ח. ורבנן? מואם. ור' יהודה? ואם לא דריש.

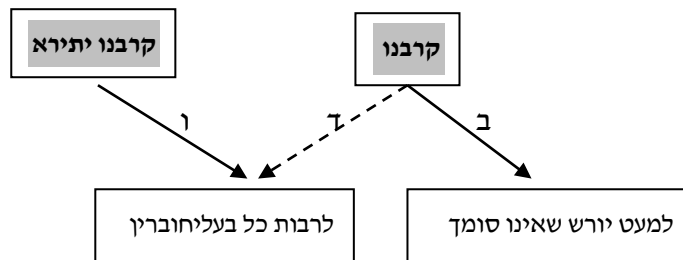
המחלוקת הנגזרת מדרשת 'קרבנו', סעיפים ב, ד-ו

רבי יהודה ← רבנן ←-----

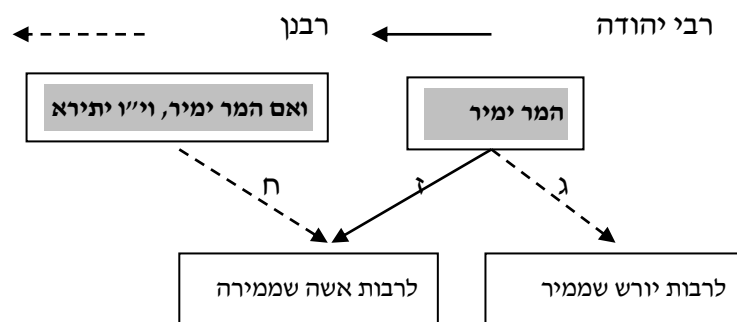
לפי סעיף ה ר"י חולק על הדין של כל בעלי חוברין לסמיכה, וכך יוצא שיש שני מחלוקות הלכתיות ביניהם: רבנן חולקים על הדין שר"י דורש מקרבנו, ור"י חולק על הדין שרבנן דורשים מקרבנו.

לעומת זאת לפי סעיף ו ר"י מודה לדין של רבנן, רק מוציא אותו ממקור נוסף:

לר"י שני דינים נלמדים משני מקורות, ולרבנן דין אחד ממקור אחד.

המחלוקת הנגזרת מדרשת המר ימיר, סעיפים ג, ז-ח

לרבנן שני דינים נלמדים משני מקורות, ולר"י דין אחד נלמד ממקור אחד. הוא חולק על הדין הימני, ועל המקור השמאלי (וי"ו לא דריש).